

ліч факторів вказують на те, що практично на всіх продуктових ринках відкриті можливості для випуску та розвитку нових продуктів (під новими продуктами маються на увазі нові продукти для існуючих ринків, нові продукти для нових ринків, існуючі продукти для нових ринків). Значна частина продуктових ринків України зростає, причому як у натуральному, так і в грошовому вираженні [3].

Отже, оскільки на більшості продуктових ринків України виробники не почувають на собі значного тиску з боку конкурентів, то для подальшого отримання та нагромадження конкурентних переваг необхідно вивчати насичені світові ринки, брати за приклад задоволення потреб на цих ринках, бо це джерело успішних ідей і прикладів реалізацій. При цьому важливо накопичувати знання і про вітчизняні ринки. Необхідно регулярно займатися розробкою нових продуктів, бо з посиленням впливу торговельних мереж зростає вартість виходу «на полицю», а у майбутньому розробка новинок буде коштувати дорожче за рахунок зростання цін на послуги рекламних, медійних, маркетингових компаній.

Література

1. Сорока І.Б. «Стратегія «Блакитного океану» як інструмент досягнення лідерства в компанії» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://intkonf.org/soroka-ib-strategiya-blakitnogo-oceanu-yak-instrument-dosyagnennya-liderstva-kompaniyi>.
2. Скалозуб А. О. Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, Україна. Доповідь «Розвиток науково-технічного прогресу як передумова вибору стратегії «блакитного океану» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://innovations.com.ua/ua/articles/13474/temp>.
3. Репіч Т. А. «Актуальність стратегії «Блакитних Океанів» для українського ринку» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.rusnauka.com/30_NIEK_2011/Economics/6_95858.doc.htm.

Миронець К. П.,

*студент 5 курсу соціально-правового факультету,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

КОНЦЕПЦІЯ «ЗЕЛЕНОЇ ЕКОНОМІКИ» В СИСТЕМІ БЕЗПЕЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Глобальні проблеми людства — кліматичні зміни, вичерпання ресурсів, бідність, перенаселення, брак продовольства ускладнюються кризою соціально-економічної системи, побудованої на

вільних ринкових відносинах. Процеси саморегуляції ринку негативно впливають на соціальне забезпечення та стан навколишнього природного середовища. Тому експерти ООН радять звернути увагу на формування нової «зеленої» економіки, яка передбачає зростання ролі держави і міждержавних органів у економічному регулюванні, створенні умов для розвитку бізнесу на основі нових «зелених» технологій та екологізації індустріальних галузей господарства [1].

Теоретичну концепцію «зеленої економіки» розробили сучасні економісти — екологи. Вона пропонує урядам, бізнесу та громадянам перейти до розробки збалансованих шляхів розвитку, що включають сприяння інвестиціям у природний капітал (збільшення частки заповідних територій, посилення захисту лісів тощо), вирішення проблем енергетики та забезпечення екологічно чистими продуктами харчування, приділення уваги питанням використання земель та планування землекористування, оптимального розподілу обмежених ресурсів та покращення управління ресурсами. Модель «зеленої економіки» передбачає гармонійне поєднання економічних потреб суспільства з потребою постійного відновлення і збереження довкілля. За висновками Всесвітнього фонду охорони природи вже зараз вимоги людини щодо ресурсів перевищують можливості Землі на 50 % [2].

Концепція «зеленої економіки» наразі знаходиться в процесі розробки та адаптації до відповідних умов економічного розвитку в міжнародному середовищі, через що термін «зелена економіка» не має однозначного визначення. ЮНЕП сформулювала найбільш широке та обґрунтоване визначення «зеленої економіки»: «Зеленою є така економіка, яка призводить до підвищення добробуту людей і зміцненню соціальної справедливості при одночасному істотному зниженні ризиків для навколишнього середовища та дефіциту екологічних ресурсів» [3].

Вже через 40 років населення планети зросте приблизно на 30 % до 9 млрд. чол. у 2050 р. порівняно з сьогоднішніми 6,7 млрд. чол., причому 98 % населення землі буде жити в країнах, що розвиваються, та нових незалежних державах. Населення міст подвоїться, зросте питома вага середнього класу. Люди у віці 65 років і більше становитимуть у 2020 р. близько 20 % населення землі внаслідок його постаріння. Щоб забезпечити зростаюче населення планети продуктами харчування та енергією, необхідне підви-

щення продуктивності у сільському господарстві в середньому на 2 % на рік.

Можна виділити наступні важливі риси зеленої економіки: ефективне використання природних ресурсів, збереження і збільшення природного капіталу, зменшення забруднення; низькі вуглецеві викиди; запобігання втрати екосистемних послуг і біорізноманіття; зростання доходів і зайнятості населення [4].

Практично всі країни ЄС розробили нові «зелені» заходи у сфері енергетики, розвитку громадського транспорту та інфраструктури, будівництва екоміст, а також розробки систем утилізації автомобілів. Японія за рахунок передових технологій та соціальних механізмів планує розширити обсяг ринку екологічних технологій до 2015 р. з метою збільшення ринку зайнятості на 2,2 млн. робочих місць.

Науковці виділяють такі ринкові механізми та економічні інструменти для переходу на засади зеленої економіки:

- 1) державні та приватні інвестиції у «зелене виробництво»;
- 2) обмін екотехнологіями між країнами;
- 3) цільова державна підтримка досліджень і розробок, пов'язаних зі створенням екологічно чистих технологій;
- 4) податково-бюджетні реформи — розробка та впровадження відповідних екологічних податків за принципом «забруднювач платить»;
- 5) запровадження субсидій на екологічне виробництво та відповідне скасування на ресурсномісткі виробництва;
- 6) усунення торгових бар'єрів для екологічних товарів і послуг [5].

Що стосується питання переходу України на засади зеленої економіки, головними та беззаперечними фактами тут можуть стати наступні дані: сьогодні Україна займає 87 місце серед країн світу за Індексом якості навколишнього середовища. На території країни знаходиться 1,2 млн. тонн відходів, із яких близько 75 % належить до 3 класу небезпеки. За рівнем раціонального використання водних ресурсів Україна знаходиться на 95 місці серед 122 країн світу, відповідно до звіту ЮНЕСКО. Рівень техногенного навантаження в цілому по країні в 4-5 разів перевищує аналогічні показники інших країн [6].

Стратегічні пріоритети нашої держави зафіксовані у численних законодавчих документах, зокрема у прийнятих останніми

роками Енергетичній стратегії України на період до 2030 року (2006 р.), низці проектів стратегічних програм Кабінету Міністрів України (наприклад, Стратегії розвитку України на період до 2020 року, Стратегії розвитку регіонів, Програмі економічних реформ на 2010—2014 рр. «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» (2010 р.), Законі України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року» (2011 р.) [1].

Таким чином, «зелена економіка» — це новий напрямок світової економіки, яка формувалася протягом останніх двадцяти років. Вважається, що саме такий підхід зможе забезпечити розвиток багатьох країн та вберегти від фінансової та екологічної кризи.

Розвиток «зеленої економіки» відбувається і в Україні, приваблюючи нові зарубіжні інвестиції та сучасні технології.

Формування «зеленої економіки» є сучасним трендом забезпечення економічної безпеки держави в умовах глобалізації. Значної уваги потребує питання зменшення бідності, контролю за використанням природних ресурсів та збільшення кількості робочих місць. Покращання екологічної ситуації перестає бути рядком витрат державного бюджету, а стає суттю нової економічної системи. Таким чином, держава формує нові економічні умови ведення бізнесу, які приваблюють інвестиції саме в розвиток нових «зелених» галузей та екологічної трансформації традиційного господарства.

В умовах ресурсної та енергетичної залежності України, використання екологічно шкідливих технологій на енергонеефективних підприємствах, поступовий перехід до «зеленої економіки» слід розглядати стратегічним пріоритетом розвитку та основою забезпечення національної безпеки держави в найближчі десятиріччя.

Література

1. «Зелена» економіка в системі стратегічних пріоритетів безпечного розвитку України // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/ech/2012_3-4/2012_03_04/9_11.pdf.
2. «Зелена економіка» — перспективний шлях розвитку гірських районів // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zik.ua/ua/analytics/2011/12/20/325061>
3. UNEP (2010). The Green Economy Initiative [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.unep.org/greeneconomy/>.
4. Навстречу «зеленой» экономике России (обзор) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://sustainabledevelopment.ru/index.php?cnt=188>.
5. Захарова Т. В. «Зеленая» экономика как новый курс развития: глобальный и региональный аспекты / Т. В. Захарова // Электронный журнал